

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **A. K.**
státní příslušnost Turecká republika

zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 9. 2019 č. j. OAM-130/ZA-ZA11-ZA17-2019, o
udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Rozhodnutím ze dne 27. 9. 2019 č. j. OAM-130/ZA-ZA11-ZA17-2019 žalované Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava o vlastní život z důvodu vztahů s dívkou ve městě M. D. Tento důvod dle žalovaného nebylo možno podřadit pod důvody taxativně vymezené v ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu, a jelikož žalovaný neshledal ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.
2. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, v níž žalovanému vytýkal, že se nezabývá významnou skutečností, kterou je jeho příslušnost ke Kurdům. Kurdové žijící na území Turecka jsou neustále vystavováni ponižování, zesměšňování a jsou pro svou příslušnost diskriminováni. Tomu je vystaven i žalobce, který netušil, že by se i touto skutečností mohl žalovaný při posuzování důvodů ohledně udělení mezinárodní ochrany zabývat. Dále žalobce uvedl, že na území ČR má přítelkyni H. V., nar. X, bytem D. 57, se kterou sdílí společnou domácnost a nemožnost setrvat na území ČR vnímá jako zásah do svého práva na soukromý život.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2019 č. j. OAM-130/ZA-ZA11-ZA17-2019 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75, odst. 1, 2 s. ř. s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 5. 2. 2019. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne 8. 2. 2019 uvedl, že je turecké státní příslušnosti a Kurdské národnosti. Nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany a s politikou nemá nic společného. Z Turecka vycestoval dne 20. 1. 2019 ilegálně nákladním vozidlem, v jehož nákladovém prostoru byl celou cestu schován a dne 4. 2. 2019 byl vysazen řidičem tohoto vozidla v Brně, odkud odjel do Zastávky. Jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl vztah s jednou dívkou ve vlasti, která za ním odešla z domu a její rodina mu nyní vyhrožuje zabitím. To jsou všechny jeho důvody k žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že dne 8. 2. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru žalobce opakoval stejný důvod, pro který opustil svou vlast a upřesnil, že s dívkou B. K. se znal již tři roky, žádal její rodinu o ruku, což oni odmítli. Rozhodli se utéci z města M. D. do města D., avšak než tam dojeli, rodina jeho dívky je na silnici zastavila. Žalobce začal utíkat a oni po něm začali střílet. Utekl do Izmiru, kde má strýce a

později se přesunul do Istanbulu. Rodina mu nechtěla dívku dát proto, že měla vybraného pro ni jiného ženicha. Stránil tedy po něm vlastní i nevlastní bratr této dívky. S těmito bratry se poté osobně již nesetkal, avšak jeden z nich mu volal, že pokud ho potká, tak jej zabije. Útok tehdy nahlásil bezpečnostní policii města M. D., tam mu ale sdělili, že mu nemohou poskytnout nikoho, kdo by jej pořádkem hlídal. Sepsali s ním protokol a řekli mu, že pokud by se vyskytly ještě nějaké problémy, může se na ně obrátit. Ohledně výhrůžných telefonátů se však žalobce již na policii neobrátil. K dotazu, zda měl jiné problémy se státními úřady, soudy, policií, armádou ve vlasti uvedl, že nikoliv. Na otázku, zda uvedl veškeré důvody, pro které opustil vlast a žádá o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, odpověděl kladně, a na otázku, zda by chtěl závěrem pohovoru uvést nějaké skutečnosti, které by měl žalovaný vzít v potaz během posuzování jeho žádosti, odpověděl, že nikoliv. Součástí správního spisu jsou informace o zemi původu žalobce a to zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2018, nazvaná „údaje o zemi – Turecko“, informace švédského centra informací o zemích původu a analýza v oblasti migrace (LIFOS) ze dne 28. 1. 2019 týkající se bezpečnostní situace v Turecku a v okolních zemích a informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 21. 9. 2018 ohledně bezpečnostní a politické situace v Turecku.

6. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
7. Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
8. Podle odstavce 2 téhož zákonného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
9. Krajský soud musí připomenout, že přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného toliko v rámci uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou

vyplývající z ust. § 75 odst. 2, věty první s. ř. s. Krajský soud přitom nezjistil v napadeném rozhodnutí takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (ust. § 76 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce jednak žalovanému vytýkal, že se nezabýval jeho kurdskou národností, která je v Turecku pronásledována, v důsledku čehož se tam nemůže vrátit, neboť by byl opětovně vystaven nerovnému zacházení z důvodu této národnosti. Jako další žalobní námitku uvedl, že má v České republice přítelkyni, se kterou sdílí společnou domácnost a nemožnost setrvání v České republice proto vnímá jako zásah do svého práva na soukromý život. Ani jednu z těchto žalobních námitk nemůže krajský soud hodnotit jako důvodnou. Z obsahu správního spisu totiž vyplynulo, že žalobce jak při poskytnutí údajů ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak i při podrobně provedeném pohovoru k důvodům této žádosti uváděl jako jediný důvod opuštění země původu problémy s rodinou dívky, která nesouhlasila s jejich vztahem, neboť pro ní vybrala jiného muže. Poté, kdy společně utekli, na něj nevlastní bratr i vlastní bratr dívky stříleli. Tuto skutečnost žalobce nahlásil policii, která mu však sdělila, že nemůže být nepřetržitě hlídán, na což žalobce reagoval odcestováním ze země. Ani při jednom z pohovorů před správním orgánem se žalobce nijak nezmnínil o tom, že by v Turecké republice měl problémy ohledně své kurdské národnosti; naopak jak závěrem pohovoru k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak i při seznámení s podklady rozhodnutí ve věci této žádosti sdělil, že nechce uvést žádné jiné informace, které by měl žalovaný vzít v potaz při svém rozhodnutí o jeho žádosti. V řízení o žádosti ve věci udělení mezinárodní ochrany je přitom zásadní povinností žadatele tvrdit, případně i prokázat důvody, pro které tuto žádost podal. Jak ostatně žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, není jeho povinností jakožto správního orgánu domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Totéž se týká i žalobcova vztahu s přítelkyní na území České republiky, o kterém se zmiňuje teprve v podané žalobě. K tomu krajský soud jen na okraj poznamenává, že takové žalobní tvrzení není možno bez dalšího považovat za důvod, pro který by jinak žalovaný musel přistoupit k posuzování extraterritoriálního účinku čl. 8 úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou je Česká republika vázána.

10. Krajský soud ke shora uvedenému dodává, že cílem přezkoumání zákonnosti žalobou napadených rozhodnutí podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. není nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí není možno pojímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Znamená to, že účastník správního řízení včetně řízení o žádosti o mezinárodní ochranu nemůže neuvedení důvodů této žádosti zhojit až v řízení soudním. V opačném případě by totiž byla popřena koncepce správního soudnictví, která je založena na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 215/2014-43 aj.).

11. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

12. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 24. 2. 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce